

INDICADORS DE CONJUNTURA ECONÒMICA

ÍNDEX DE PREUS AL CONSUM, DE PREUS INDUSTRIALS I DE PRODUCCIÓ INDUSTRIAL

CATALUNYA 2008

	Variació intermensual (%)	Variació interanual (%)
Índex de preus al consum ¹	0,8	4,5
Índex de preus industrials ¹	0,7	5,0
Índex de producció industrial	-	2,0 ²

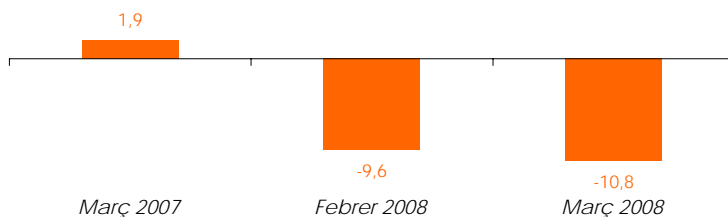
Font: Idescat.

1) Darrera dada: mes de març.

2) Darrera dada: mes de febrer.

INDICADOR DE CLIMA INDUSTRIAL

CATALUNYA 2007-2008

La inflació interanual s'ha situat al 4,5% al mes de març. Pel mateix període, els preus industrials mostren un augment interanual del 5,0%. La variació interanual del nivell de producció industrial acumulada al mes de febrer ha estat del 2,0%. Finalment, l'indicador de clima industrial ha registrat aquest mes de març un resultat més negatiu que el del mes anterior i també més negatiu que el d'ara fa un any.

INDICADORS DE MERCAT DE TREBALL - RELACIONS LABORALS

ATUR REGISTRAT, CONTRACTES I AFILIACIÓ

CATALUNYA MARÇ 2008

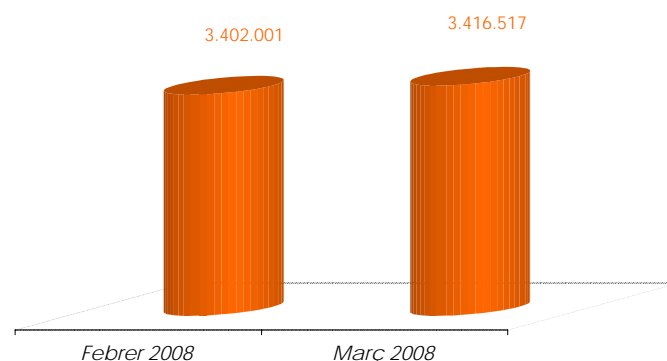
		Var. interanual
Atur registrat ¹	291.640	14,5
Homes	131.906	26,6
Dones	159.734	6,1
Ctes. indefinits ¹	38.930	-11,1
Homes	20.219	-11,1
Dones	18.711	-11,1
Ctes. temporals ¹	162.105	-18,0
Homes	82.274	-22,6
Dones	79.831	-12,6
Afiliació ²	3.416.517	0,4

1) Font: Observatori del treball. Departament de Treball.

2) Font: Seguretat Social. Ministeri de Treball i Afers Socials.

AFILIACIÓ A LA SEURETAT SOCIAL

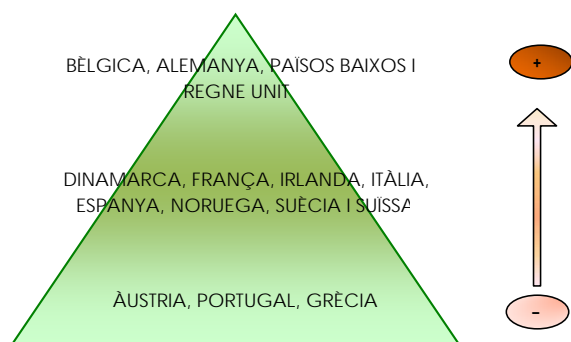
CATALUNYA 2008

Al mes de març del 2008 l'afiliació de treballadors al sistema de la Seguretat Social ha tingut un increment de 14.516 persones respecte del mes anterior.

LA RECOL·LOCACIÓ A LA UNIÓ EUROPEA

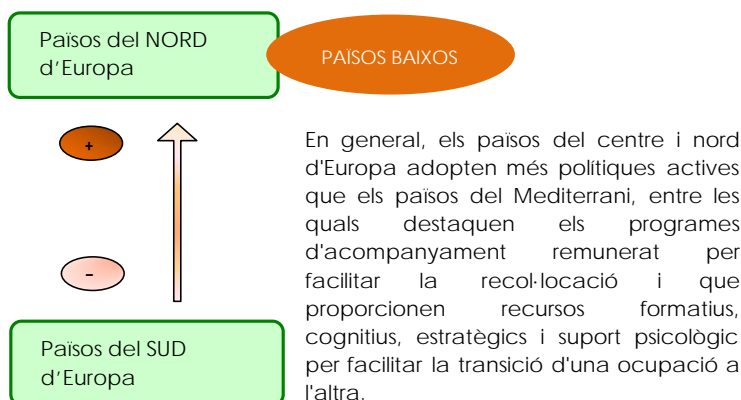
MADURESA DELS MERCATS I EXPERIÈNCIA

Font: Kiesebach, T. et al. (2006). Social Convoy and Sustainable Employability (SOCOSE). University of Bremen.

El país de la Unió Europea es diferencien pel que fa a l'experiència en gestionar les transicions ocupacionals com a conseqüència de processos de reestructuració, reducció de la plantilla o fusió que impliquen acomiadaments. Els més madurs són: Bèlgica, Alemanya, Països Baixos i Regne Unit.

DESENVOLUPAMENT DE POLÍTIQUES ACTIVES

En general, els països del centre i nord d'Europa adopten més polítiques actives que els països del Mediterrani, entre les quals destaquen els programes d'acompanyament remunerat per facilitar la recol·locació i que proporcionen recursos formatius, cognitius, estratègics i suport psicològic per facilitar la transició d'una ocupació a l'altra.

Les diferències entre països queden definides per: la convergència o no entre les polítiques passives i actives, la regulació de la recol·locació, els models de cooperació entre els actors socials, els instruments d'intervenció (preventius i pal·liatius) i la concreció i característiques del procés de recol·locació.

El Ple del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya aprovà el 28 d'abril de 2008 un informe que analitza l'abast del concepte de recol·locació. L'informe distingeix entre una accepció estricta del concepte de recol·locació, que es lliga al terme *outplacement*, i una de més àmplia, que situa la recol·locació en el context de la política d'ocupació i, en concret, de les polítiques actives d'ocupació.

El concepte estricte de recol·locació, que es lliga al terme *outplacement*, pot definir-se com el servei que, en els acomiadaments justificats bàsicament per raons econòmiques, una empresa presta a un o més d'un treballador o treballadora, bé per mitjans propis, bé a través de consultors externs. A través d'aquest servei s'ofereix l'assessorament, la formació i els mitjans necessaris per aconseguir una transició en la carrera professional en el menor temps possible, reduint així els perjudicis econòmics i psicològics que genera tota situació d'acomiadament.

Si bé la implantació inicial de les empreses dedicades a la prestació d'aquest conjunt de serveis, les empreses de recol·locació, es va produir a través de la intervenció en processos d'acomiadaments d'alts directius, en l'actualitat també intervenen de manera creixent en els supòsits de reestructuracions empresarials que afecten a un col·lectiu de treballadors i treballadores.

En l'actualitat, les empreses de recol·locació actuen a Espanya en una situació de buit legal, que deriva del caràcter limitat de la Llei d'ocupació, que no s'ajusta ni a la normativa internacional, en particular el Conveni 181 de l'OIT, ni a la realitat del mercat de treball, que es caracteritza per la presència de múltiples agents.

Malgrat la manca de cobertura legal expressa de l'activitat de molts dels agents privats que actuen en el mercat de treball, sovint compten amb el vist i plau dels serveis públics d'ocupació, que en ocasions no dubten a sol·licitar-los col·laboració.

L'Acord per la millora del creixement i de l'ocupació del 2006 citava expressament les empreses de recol·locació en el context del desenvolupament de la Llei d'ocupació i les polítiques actives d'ocupació, fet que ha estat interpretat com el reconeixement oficial a la seva intervenció en el mercat de treball. No es disposa encara de les conclusions del grup de treball constituït arran de l'Acord esmentat, però entre els aspectes en discussió cal destacar la relació amb els serveis públics d'ocupació (complementarietat, col·laboració, ...) i qui n'assumeix el cost.

D'altra banda, l'anàlisi de les referències més recents al concepte de recol·locació permet posar de manifest que aquest concepte s'empra en l'actualitat en un sentit més ampli que el que es vincula a l'activitat de les empreses de recol·locació.

Des d'aquesta vessant conceptual més àmplia, que es constata tant en l'àmbit comunitari, estatal com autonòmic, la recol·locació es situa en el context del

debat actual sobre la necessitat de repensar i reorientar les polítiques actives d'ocupació per tal que aquestes s'adaptin a les necessitats del mercat de treball, en especial en relació amb els processos de reestructuració empresarial. L'element comú d'aquestes referències és l'objectiu compartit de proporcionar a les persones afectades un assessorament i suport integrals en el procés de transició ocupacional.

En el marc europeu, la interpretació més àmplia de la recol·locació està vinculada al debat sobre el concepte de flexiseguretat i el posicionament comunitari sobre la globalització.

En el marc estatal, el reflex del concepte ampli de recol·locació es pot constatar en la posada en marxa del Pla de suport al sector del calçat, curtits i marroquineria, del Pla de suport al sector tèxtil i de la confecció i del recent Pla extraordinari de mesures d'orientació, formació professional i inserció laboral.

A Catalunya cal tenir en compte les mesures previstes pel Pla General d'Ocupació de Catalunya i l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, que situen la recol·locació en el marc de la política d'ocupació, en concret en relació amb els processos de tancament o deslocalització d'empreses.

En la revisió de l'Acord estratègic que actualment està en elaboració es torna a incloure una referència a la necessitat d'adoptar, per part del Servei d'Ocupació de Catalunya, mesures en relació amb la recol·locació.

Afrontar el debat sobre la recol·locació passa per fer una reflexió profunda sobre els aspectes següents:

- Reformulació de les polítiques actives d'ocupació: la recol·locació com a política activa d'ocupació.
- Delimitació de les responsabilitats de les parts implicades al procés de recol·locació.
- Regulació de les empreses de recol·locació, que podrien jugar un paper complementari al servei públic d'ocupació.
- Abast integral i caràcter sistèmic de les mesures a adoptar en el procés de recol·locació.
- Característiques de les empreses.
- Finançament. Cal reflexionar sobre qui ha d'assumir el cost de la recol·locació: les empreses, l'Administració, ambdós, ...
- Caràcter preventiu de la intervenció.
- Sistema d'avaluació exhaustiva, tant quantitativa com qualitativa.
- Paper dels agents econòmics i socials.